

Ἡ Θεὰ Κάλῃ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν θεὴν Κάλῃν ὑπὸ ἄλλῃν ἔποψιν. (Ἰδὲ Ἐφημ. Παίδων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου π. ἔτες.) Εἶναι τῷ ὄντι ἀληθῆς εἰκὼν τρόμου. Τὸ κεφαλόδεμά της συνίσταται ἀπὸ ὄφεις, ἡ λαίμαριά της ἀπὸ κρανία ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσε καὶ κατέφαγεν, εἰς ἐκάστην δὲ χεῖρα κρατεῖ φοινικόν τι ὄπλον καὶ οἱ πόδες της στηρίζονται ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν!

Ἡ θεὰ Κάλῃ λατρεύεται ὑπὸ ἑκατομμυρίων δεσποδαιμόνων Ἰνδῶν, τῶν ὁποίων οἱ θεοὶ εἶναι προϊόντα τῶν ἰδίων αὐτῶν χαμερπῶν παθῶν καὶ σκληρότητος ὑπολογίζεται δ' ὅτι περὶ τὰ 30 ἑκατομμύρια θεοτήτων προσκυνοῦνται εἰς τὰς Ἰνδίας!! Δὲν εἶναι λοιπὸν ποσῶς θαυμαστὸν ἂν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης ἐδρίσκονται εἰς τοιαύτην ἐξαχρείωσιν καὶ ἐσχάτην πενίαν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ὁ μικρὸς Κόμης ἦτο πολὺ μικρὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ πολὺ μέγας, ἂν λάθοιτε ὑπ' ὄψιν τὰ κτήματά του καὶ τὴν θέσιν του. Ὅταν ἦτο ἑνὸς μόνου μηνὸς ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἀφῆκεν ἕξ μηνῶν, ἀμφότεροι δὲ ἐτάφησαν εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν οἰκογενειακὸν μνημεῖον, τοῦ ὁποῖου τὰ μὲν πολυτίμητα μάρμαρα καὶ αἱ βελούδινα νεκροθῆκαι ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ τὸ ψῆχος, τὸ σκότος καὶ ἡ σοβαρῆτος τοσοῦτον ἐφύβιζον τὸν μικρὸν κόμητα, ὥστε ὁσάκις ἐτελεῖτο μνημόσυνον καὶ κατήρχετο μετὰ τῶν συγγενῶν του ἐκεῖ διὰ νὰ θέσῃ ἄνθη ἐπὶ τῶν τάφων τῶν γονέων του, δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ ἐπὶ νύκτας ὀλοκλήρους ἐνθυμούμενος τὸ σκότος καὶ τὸ μυστηριώδες τοῦ τόπου.

Ὁ μικρὸς κόμης τῆς Ἀβιλιώνης καὶ τοῦ Λαντριανὸν ὠνομάζετο ἀπλῶς Βέρτος ὑπὸ τῆς μάμμης του καὶ τῆς τροφοῦ του καὶ τῶν ἄλλων οἰκειῶν του. Ὅτε

δὲ τῷ συνέβη τὸ περιστατικόν, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶχε μόλις κλείσει τὰ ὀκτὼ ἔτη, καὶ ἦτο λεπτοφυῆς, μὲ μικρὸν πρόσωπον γλυκὸ, ὡς ἄνθος, μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ ὠραίαν ξανθὴν κόμην, ἧτις ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ κατήρχετο μέχρι τοῦ τραχήλου του.

Οἱ μόνοι κηδεμόνες του ἦσαν ἡ μάμμη καὶ ὁ θεῖός του, ὅστις ἦτον ἱερεὺς, ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ἀμρότεροι φιλάσθενοι, καὶ ἡγάπων τὴν μοναξίαν, ἀπεσῶρθησαν τοῦ κόσμου, καὶ ἔζων εἰς τὴν ὠραίαν ἔπαυλιν τῆς Ἀβιλιώνης, ὥστε καὶ ὁ Βέρτος, ὅστις ἦτο πάντοτε μετ' αὐτῶν δὲν ἐγνώριζε τί εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παιδῶν.

Ὅλοι τὸν ἡγάπων καὶ πᾶν δ,τι ἐπεθύμει τοῦ ἡγόραζον, τὸν ματεχειρίζοντο ὅμως ὡς νὰ ἦτο κανὲν ἄνθος σπᾶνιον ἢ κανὲν εὐθραυστον τεμάχιον πορσελάνης, ἀντὶ ζωηροῦ παιδίου ἐκ σαρκὸς καὶ αἵματος· ἐκ τῶν πολλῶν δὲ περιποιήσεων καὶ τῆς μεγάλης προφυλακῆς τὸν ἐθάβρουν πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ ἐνοηθῆ ὁ ἴδιος.

Ὁ Βέρτος, ἂν καὶ τόσον μικρὸς, ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας του, καθὼς καὶ τὸ τελευταῖον ἀρσενικὸν μέλος αὐτῆς, διότι ἐκτός τοῦ θεοῦ του, ὅστις ἦτον ἱερεὺς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ νομφευθῆ, δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι ἄρρενες ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης γενεᾶς, ἐκ τῆς



Ἄλλη παράστασις τῆς θεᾶς Κάλῃς.

ὁποίας κατήγετο. Τόσα δὲ μεγάλα καὶ σπουδαῖα συμπεφέροντα ἐξηρτῶντο ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου παιδὸς, ὥστε αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε, τὸν εἶχον καταστήσει ἀνίκανον νὰ πράξῃ τι διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐκ φύσεως ὁ μικρὸς κόμης ἦτο γενναῖος καὶ πολλάκις ἠρθεῖτο καὶ ἔλυπετο μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ δ,τι ἔλα τὰ παιδία ἀγαποῦν νὰ κάμνουν, αἱ ἀκατάπαυστοι δὲ νουθεσίαι καὶ προφυλάξεις τὸν εἶχον καταστήσει δειλὸν καὶ ἡ μεμονωμένη ζωὴ του τὸν ἔκαμνε σοβαρώτερον παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἦναι τὰ παιδία εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ ἔπαυλις, ἡ μᾶλλον τὸ φρούριον τῆς Ἀβιλιώνης, κεῖται εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀγγλίας, περ-

κυκλωμένον ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, καὶ θεμελιωμένον εἰς ζωηροτάτην καὶ ἀφθονωτάτην χλόην, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐφαίνοντο μαγευτικώτατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ὄρη, ἐκτεταμένοι λειμῶνες καὶ λίμνη, τὰ δὲ κόμματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἀντήχουν ἐκεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν. Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἔνδοξος τόπος ἦτο, καὶ περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας, συνδεόμενος καὶ μὲ πολλὰς μυθικὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὅλας ὁ μικρὸς Κόμης. Διὰ τῆς φαντασίας του εἶχε κοινωσίαν μὲ τοὺς μυθικοὺς ἐκείνους ἥρωας, καὶ τοὺς ἐθεώρει πολὺ πραγματικωτέρους ἢ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὸν περιεκύκλουν· συντρόφους δὲ ἄλλους ἐκτὸς αὐτῶν δὲν εἶχεν, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὸν κύνα του Ράλφ, καὶ τὸν ἱππὸν Βασίλειον, διότι οἱ συγγενεῖς του ἦσαν φιλάσθενοι, μελαγχολικοὶ καὶ ἡγάπων τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἀνδρὰ δὲ καὶ ἐλάτρευον τὸν Βέρτον καὶ προθύμως θὰ ἀνέλυον μαργαρίτας καὶ χρυσὸν, ἀν' ἡδύνατο νὰ τὰ πῆν αὐτὸς, οὐδέποτε ὅμως ἐσκέφθησαν διὰ ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκη ἦτο ὀλίγη ζωηρότης, καὶ ταραχὴ, καὶ ὀλίγος κίνδυνος ἀνευ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ τῶν παιδῶν εἶναι ἐπίσης νεκρὰ καὶ ἄνοστος, ὅσον εἶναι ἡ ζωὴ πτηνοῦ ἐντὸς κλωβοῦ. Παιδαγωγὸν εἶχεν ἱερέα, γέροντα εὐγενῆ, πολυμαθῆ, ἡ δὲ τροφὸς του ἦτον ὡσαύτως γραῖα, ἀλλ' ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς αὐτὸν, ἥτις τὸν ἐπεριποιεῖτο καὶ τὸν ἐθεώπευε.



Κατεχού.

Πάν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἐν εἰδεί παιγνιδῶν ἦτον ἰδικόν του. Τὸ περιφημώτατον ἐμπορικὸν τῶν Παρισίων ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὸν τὰ θαυμάσια καὶ πολυτελῆ ταῦτα ἀθύρματα, — ἀνθρωπίσκους μὲ μηχανισμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχόρευον, ἐξιφομάχουν καὶ ἔπαιζαν κιθάραν, ζῶα τεχνητὰ τὰ ὁποία, ἔκαμνον πᾶν ὅ,τι τὰ ἀληθινὰ ζῶα κάμνουν, Καραγκιόζους, καὶ στρατεύματα ὀλόκληρα στρατιωτῶν, καὶ πλοῖα, τὰ ὁποία ἐκινουῦντο διὰ μηχανισμοῦ, καὶ πλεῖστα ἄλλα, τὰ ὁποία δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω, διὰ νὰ παίξῃ μὲ ὅλα ταῦτα ὅμως δὲν εἶχε κανένα, εἰμὴ τὴν γραῖαν τροφόν, ἥτις ἦτο ἐξήκοντα ἐτῶν, καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ παίξῃ

ὅπως θὰ ἔπαιζεν ἐν παιδίον, καὶ τοιουτοτρόπως κατ' ἕνα πολλάκις ὁ μικρὸς κόμης νὰ μὴ παίξῃ διόλου.

— «Ὑπαγε νὰ παίξῃς,» τῷ ἔλεγε πολλάκις ὁ παιδαγωγὸς του, ὁ πᾶτερ Φίλιππος — ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ παραιτήσῃ τὰ βιβλία του. Ἄλλ' ὁ μικρὸς κόμης ἀπεκρίνετο λυπηρῶς, «Δὲν ἔχω κανένα, μὲ τὸν ὅποιον νὰ παίξω.» Ἡ ἀνάγκη του αὕτη δὲν ἔκαμνεν ἐντόπιωσιν εἰς κανένα ἐξ ὅλων τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν ἐλάτρευον καὶ ἡγάπων ἀκόμη καὶ τὴν γῆν, ὅπου ἐπάτουν οἱ μικροὶ του πόδες, καὶ τὸν περιστοιχίζον μὲ πᾶσαν πολυτέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν. Ἐκατομμύρια λιρῶν ἐναπεταμεύοντο δι' αὐτὸν μέχρις ὅτου γείνη ἐνήλιξ, καὶ ἐπαρχίαι ὀλόκληραι τὸν ὠνόμαζον Κύριον των. Οὐδεὶς δὲ ποτε ἐφαντάζετο ὅτι ὁ μικρὸς κόμης τῆς Ἀβιλιωνῆς δὲν ἦτο ὁ εὐτοχεστάτος παῖς εἰς τὸν κόσμον.

— «Διατί ὀλοι μολύρδον μὲ ὀνομάζου;» ἠρώτησε τὴν τροφὸν του ἡμέραν τινὰ παραιτηθήσας τοῦτο διὰ πρώτην φοράν. «Διότι εἶσαι μολύρδος» ἀπεκρίθη ἡ τροφὸς του, ἀλλ' ἡ ἀπόκρισις αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειάν του, ἔθεν ἠρώτησε τὸν παιδαγωγὸν του, «Ἀκριβὲς μοι παιδίον,» ἀπεκρίθη, οὗτος «εἶναι ὁ τίτλος σου, εἶσαι δὲ ὑπόχρεως νὰ τιμᾷς τὴν θέσιν σου καὶ νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά σου καλῶς καὶ ἀνευ κηλίδος.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΒΕΤΕΛ ἢ ΑΡΕΚΙΝΑ ΚΑΤΕΧΟΥ.

Ἡ Κατεχὸς εἶναι εἶδος φοίνικος καλλιεργουμένου εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔχει δὲ κορμὸν εὐθὺν, φθάνοντα ἐνίοτε μέχρι 50 ποδῶν τὸ ὕψος. Καλλιεργεῖται δὲ διὰ τὰ κάρυά της, τὰ ὁποία ὀρμιάσαντα, εἶναι ἴσα μὲ ὠν ὀρνίθος καὶ ἔχουν χρομᾶ κοκκινωκιτρινωπὸν, ὅπερ ἀρμυρίζει καλῶς πρὸς τὸ λαμπρὸν ἀνοιχτὸν πράσινον χρομᾶ τῶν φύλλων.

Ὁ καρπὸς οὗτος δὲν εἶναι καλὸς πρὸς τροφήν, τὸν μεταχειρίζονται ὅμως ὡς τὸν καπνὸν διὰ μᾶσσημα. Ὁ κορμὸς χρησιμεύει διὰ ξυλείαν καὶ ἄλλας οἰκιακὰς ἀνάγκας.